

Ferenc pápa: „Olyan kultúrát teremtettünk, amely egyfelől bálványozza az ifjúságot, és örökké akarja tenni, másfelől – paradox módon – arra ítéltük fiataljainkat, hogy nincs valós lehetőségük a társadalomba való beilleszkedésre, mert fokozatosan kiszorítottuk őket a közéletből, arra kényszerítettük őket, hogy kivándoroljanak vagy olyan munkahelyek után kolduljanak, amelyek nem léteznek vagy kizárják a jövőépítés lehetőségét.

A spekulációt helyeztük előtérbe a méltóságot adó és valódi munkahelyek helyet, amelyek lehetővé teszik, hogy a társadalom életének aktív főszereplői legyenek.

Azt várjuk és követeljük tőlük, hogy a jövő kovásza legyenek, de hátrányosan megkülönböztetjük és arra „ítéljük” őket, hogy a többnyire zárva maradó ajtókon kopogtassanak.”

Az élet értelem és perspektíva nélkül elveszíti az értelmét, a fiatalok „halálához” vezet.

Mi az Egyház?

Jézus követőinek a közössége (vö. ApCsel 9,5) és még valami. Több, mint emberi tagjainak „leltári összessége”. Az Egyház Jézus Krisztus egyik jelenléti módja a Földünkön, misztérium, vagyis hittitok.

A II. Vatikáni Zsinat /1962-1965/ szakított az addigi, pusztán jogi, leíró meghatározással. Nem a „*megkereszteltek megszervezett társaságáról*” beszél. Ebben az esetben ugyanis a hangsúly rajtunk lenne. Az ilyen Egyházat korlátlanul lehetne bírálgatni, tetszésünk szerint lehetne alakítgatni, akár szembe is lehetne fordulni vele, aztán könnyedén elhagyni.

A zsinat túllépett a kizárólagos „szentségi” szemléleten is. Ha csakis Krisztus Titokzatos Teste lenne a közösségünk, akkor érinthetetlen maradna. Ebben az esetben az egyháztörténelem számos botránya hitproblémává tornyosulna. Köreinkben egyetlen szabályozó érvényesülne: a vak engedelmesség. Begörcsölnénk a szabálytartásba, az általunk üzemeltetett óriás múzeumból csak hitehagyással lehetne kitörni. Az ősi rommező mentén, mint buja gyomok, virágzanának a szekták, az állítólagos igazak menekülttáboraiként.

A legújabb kor egyetemes zsinata /1962-1965/ az Egyház benső természetének megvilágítására bibliai képeket használt. Az Egyház **akol**, aminek egyetlen ajtaja Krisztus, **nyáj**, amelynek ő a pásztora, mi vagyunk Isten **szántóföldje**, a **szőlővesszők**, **épület**, **város**, **jegy**. „*Ezek egyetlen összetett valóságot alkotnak: olyat, amely emberi és isteni elemből áll... hasonlít az Egyház a megtestesült Ige titkához*”.

Sok millió sejt van egy szervezetben, mindegyik önálló életet él, mégis csak úgy van értelme, ha betölti szerepét az egész testben. Sejtek elhalnak, új sejtek lépnek a helyükbe: most éppen mi vagyunk Krisztus Testének sejtjei, az Egyház tagjai.

Mit csinál az Egyház?

Az Egyház hirdeti a Jézustól kapott örömhírt, a rábízott igazságot /vö. Mt 28, 20/. A magyar származású római professzor, Alszegehy Zoltán S.J., hírközlő

műholdhoz hasonlította az Egyházat. A műhold látszólag állócsillag, el nem mozdulhat helyzetéből, ez sikerének titka. Így szolgálja kontinensek közt például a rádió-, tévé-, telefonkapcsolatokat. Ha elmozdulna, torzulna az adatátvitel, sőt megszűnne a kapcsolat. Az Egyháznak is egyenletes közelben kell maradnia alapítójához. Nincs joga mást hirdetni, mint amit rábíztak, nem szabad magatartásával lejáratni lényegét. Ugyanakkor otthonosan kell mozognia a besugárzandó „területen”. Emberbarátként, megszólíthatóan, szerethetően kell viselkednie, az adott kultúra nyelvén, különben célt téveszt.¹¹⁰

Az Egyház őrzi a gondolkodás egyensúlyát. Érzelmektől túlfűtött, reklámoktól fertőzött, elfogult világunkban ő képviseli a józanságot. A szubjektivizmus útvesztőiben ő az objektív. Nem vétkezhetetlen, de tévedhetetlen, ami a hit és erkölcs területén az eltévedhetetlenséget jelenti. Ez a tulajdonsága Szentlélekgarancia (vö. Mt 10, 20., Jn 17, 18-19., 1 Jn 2, 5-6.), karizma. Az Egyház tanító hivatala eligazít a Biblia helyes értelmezésében, állásfoglalásaival /ünnepélyesen kihirdetett hittételeivel, a pápai körlevelekkel, a szenttéavatásokkal/ mutatja Krisztus követésének lehetőségeit, illetve a ránk leselkedő veszélyeket. A dogmák nem a gondolkodás „sírkövei”, az enciklikák nem „sebességkorlátozások”, hanem ellenkezőleg, a megoldás evidenciái, a fejlődés „irányfényei”.

Az Egyház szeret minket és erre is nevel. Ezt jelzik elvárásai, törvényei, ünnepei. A jól működő közösségben unatkozni nem lehet. Krisztus Egyháza nem kozmikus mozi, amelyben egy régvolt rendező egykori történetét milliók nézhetik. Az Egyház nem a megváltás végtermékét, az üdvösséget osztja, hanem bevon a „gyártási folyamatba”, a hétköznapi szeretetbe. Itt törődni kell egymással, ez a kezdődő Isten Ország.

„Előttünk mások éltek, utánunk mások jönnek. Testem minden sejtjét az én egyetlen életem élteti. Mi, Krisztus testének sejtjei Krisztus életéből élünk. Kereszténynek lenni nem egy bizonyos szabályzat szerinti életet jelent, hanem eleven összeköttetést Jézussal. Ezért megölhetetlen, kiirthatatlan az Egyház..., Krisztust sem lehet többé megölni. Nem látjuk Istent? Persze, hogy nem! A sejtem se lát, pedig bennem él, mozog és van (vö. ApCsel 17, 28). Kívülálló csak a szervezetet és annak többé-kevésbé tökéletes működését látja, de nem veszi észre azt, ami engem igazán eleven énné tesz. Az Egyház változatlan és mégis változó, mint a test. Születésekor sokkal kisebb, mint később. Méretei, formái, vonásai változnak és mégis ugyanaz. Egy fej van mindig a nyakán, és van is fej mindig a nyakán. Változó vonásai ellenére gyerekkori, öregkori fényképeken fel lehet ismerni, ugyanarról van szó... Az orgonagyártáskor az egyes sípok, billentyűk, csövek csak az összeszereléskor találják meg értelmüket, amikor végre levegőt kapnak /Isten leheletét, Lelkét/ és megszólalnak, mint orgona. Akkor látszik csak, minden darabja szükséges és pótolhatatlan. Vannak sípsorok, de nincs két egyforma síp. Vannak nemzetek, de nincs két egyforma ember. Szédületesen nagyszerű titok a földi Egyház, hát még a mennyei!”

CCEE Symposium 2017

- A székesegyházba a „white, grey and the bold” (ősz, szürke és kopasz) emberek járnak – tehát nekünk oda kell menni, ahol a fiatalok vannak! (Hollerich)

A konferencia témája: „...és csatlakozott hozzájuk.” A fiatalok kísérése – annak érdekében, hogy szabadon válaszoljanak Krisztus hívására.

Résztevők: A konferenciára 275-en jelentkeztek Európa minden sarkából az ifjúságpasztoráció, a katekézis, az iskolai és egyetemi lelkészségek, valamint a hivatásgondozás területének képviselői.

Előkészületek: A szimpózium ötlete 2015 áprilisában született meg Lódzban, ahol három szekció (katekézis, iskola, ifjúságpasztoráció) titkárságainak találkozóját tartották. A szimpózium előkészítése két éve kezdődött a fent említett öt pasztorális szektor összefogásával. A szimpózium előkészítő dokumentuma (amely Barcelonában a közös munka alapját jelentette) 2016 első felében készült el a szektorok munkatársainak közreműködésével.

- Isten túláradó nagylelkűsége irántunk: minden gyengeségem és ellentmondásosságom ellenére is kiválaszt, hogy hirdessem az evangéliumot. A hivatás új távlatai nyílnak meg. Istennek szüksége van rám – sokszor kellene ismételnünk ezt a kifejezést.
  - A hivatás nem arra épít, hogy milyen csodás képességeink vannak, hanem épp azt támogatja meg, amink van, mindenestül, hogy megtapasztaljuk Isten erejét. A hivatás egy terv felfedezése, nem előre látható.
  - Gal 1,15: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott...” – Isten jelenléte az életünkben kezdettől folyamatos. A hivatás a folyamatos terv felfedezése.
  - A fiatalok sokat várnak az egyháztól. Azt várják, hogy meghallgassák, megértsék őket, nem azt, hogy megmondják, mit tegyenek vagy mit ne tegyenek.
  - Prioritások:
  - Az Egyház szeretné meghallgatni a fiatalok hangját, de a kétségeiket is. Szükségünk van a dinamizmusukra. A fiatalok lesznek ezért a szinódus főszereplői. Keresik az utakat, hogy hogyan tudnának fiatalokat bevinni a szinódusi ülésekbe is.
  - Aktívan hallgatni a fiatalokra. Ennek érdekében étrehozunk egy nyilvános honlapot, ahol a fiatalok számára tesznek közzé kérdőívet.
- Jézus a legnagyobb evangelizátor: „Jézus önmaga is az „Isten örömhíre”[15], és ő volt ennek az örömhírnek első és legnagyobb hírnöke. Erre tette föl egész életét, önmaga teljes feláldozásáig.
- Hollerich érsek: El kell dönteni, hogy az egyházmegyében ez lesz a PRIORITÁS!, mert ha nem ez az, akkor nem lesz egyházmegyém a közeljövőben. **Az ifjúságpasztoráció nemcsak valami fontos dolog az egyházban, hanem A FONTOS DOLOG.** A legnagyobb vigasz számomra az egyházmegyében végzett munkában, hogy fiatalokkal dolgozhatok.
- **VI. Pál pápa 1974-ben a Világiak Pápai Tanácsának:** „A mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is.”
  - **A kísérés: dinamikus mozgás, nem egyirányú utca.** A kísérés azt jelenti, hogy valakit elvezetünk egzisztenciáinak legnagyobb mélységeibe, hogy

- meglelje az igazságot, hogy felfedezze Isten titokzatos tervét az életére vonatkozóan, és így kibontakozzon az élete.
  - **A kísérés nem csak azt jelenti, hogy lépjenek be a fiatalok a mi sémáinkba, a mi modelljeinkbe, hanem párbeszédet jelent:** engedni, hogy a fiatalok építsék az egyházat. Ez folyamatos születés.
  - **A kísérés pedagógiája.** A kísérés tanulható! Bármilyen pasztorális irányba beilleszthető. Mert nemcsak a meghallgatás művészete, nem stratégia, nemcsak együttérzés, hanem pedagógia is.
  - **Jézus nemcsak felolvasta, hanem meg is magyarázta az írásokat.** Bevezette a tanítványokat az írásokba, segített összehozni őket a saját emlékeikkel, tapasztalataikkal, reflexióra segítette őket.
  - **Az Igével való találkozás a kísérés központi eleme.** Nemcsak megmutatja Krisztust, mint az emmauszi történetben, hanem objektív alapokra helyezi a hitet.
  - **Szabadon válaszolni Krisztus hívására** – a szabadság kulcskérdés. A szabadságban élő ember nagyobb érzékenységgel él mások világára, igényeire.
- Sokféle kísérés létezik...** A hívők számára: hiszünk-e abban, hogy Isten az, aki kísér? Hogy vele vagyunk párbeszédben?
- Keresztelő János: az a személy, aki kísér, aki rávilágít Jézusra.

Mi a lelki kísérés?

- *Kapcsolatban lenni másokkal. Inkluzív kapcsolat, az emberségre alapozva, az alapján a modell, ahogy Jézus is élt.*
- Találkozás, mediáció két ember között, akik együtt járnak életük útján.
- Egy csapatot alkotva a Szentlélekkel, aki a valódi kísérő.
- Nem azt jelenti, hogy legyünk olyanok, mint a fiatalok – de a méltóságunkban, célunkban egyek vagyunk: ugyanazt az utat járjuk Jézus felé, miközben az egyikünk egy különleges élethelyzetben, életkorban stb. van épp.

Három pont:

- 1. A teremtő Isten dinamizmusa. Aki az életet adja. A szeretet kifejeződése. A teremtés nem egy varázslat volt, hanem a szeretet kifejeződése. Visszanyúlni a szeretetnek ehhez az eredeti forrásához.
- 2. Felelős szabadság.
- 3. Isten közösség, Isten Szentháromság: Szeretlek, elfogadod-e?
- *A kísérést úgy kell értelmezni, mint egy folyamatot. A kérdések fontosabbak, mint a válaszok. Olyan kérdések kellene, amelyek megnyitják a horizontot. Meg kell teremtenünk a folyamat dinamikáját: ebben kell az iránymutatás, hogy ne ragadjunk be.*
- **Az Újszövetség kísérés-példái.**
  - Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Az evangélium kijelentései nem változnak, az Egyház, Jézus Krisztus ugyanaz. A mondat előzménye (Zsid 13): „Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik Isten szavát hirdették nektek. Gondoljatok életútjuk végére, és kövessétek őket a hitben.” **Előljáró (ἡγουμένων a szövegben): aki előtted járt.** A tanítás, a prédikáció nem statikus, hanem dinamikus: a szó mindig provokál, vigasztal, megmozgat – a szó dinamikus. Ez a szöveg az előljárók életstílusát is elénk helyezi. Aki sokat

- hallgatott, sok időt töltött az Ige szemlélésével, tudja, hogy ez nem egy ideiglenes tevékenység, hanem elköteleződést kíván.
- Zsid 13,17: „Engedelmeskedjete elöljáróitoknak, kövessétek őket, mert ők vigyáznak rátok, abban a tudatban, hogy számot adnak lelketekről. Bárcsak örömmel tehetné, nem sóhajtozva, mert hisz az nem válnék javatokra.” Örömmel engedelmeskedni, nem panaszkodva – ez tesz jót.
  - Lk 2,51: „Velük ment hát, lement Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Szavait anyja mind megőrizte szívében.” Jézus mint jó tanítvány, lelkiismeretes, tudatos, engedelmeskedik. Az Atya gyermeke, a szeretet gyümölcse.
  - Az Újszövetségben az engedelmesség az evangéliumhoz, az igazság szavához kötődik. **Az engedelmesség személyes felelősség, amely mindig a szeretet törvényében valósul meg. Engedelmesség: ébernek lenni.**
  - 1Kor4,14-17: „Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítsek, hanem mint kedves gyermekeimet intelek benneteket. Ha számtalan tanítótok volna is Krisztusban, atyátok nincs sok. Az evangélium által én adtam nektek életet Krisztus Jézusban. Azért kérlek titeket, legyetek követőim. Elküldtem hozzátok Timóteust, aki kedves, hűséges fiam az Úrban. Ő majd eszetekbe juttatja tanításomat Krisztusban, ahogy azt mindenütt, minden egyházban hirdetem.”
  - **Az evangélium hirdetője: Krisztus követője** (imitator of Christ)
  - Ezért mondhatja Pál a Gal2,20-ban: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem. Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem és feláldozta magát értem.”
  - 1Tim 1-től: „Hálát adok Urunknak, Jézus Krisztusnak, aki erőt adott nekem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatára rendelt, bár azelőtt káromló, üldöző és erőszakos ember voltam. Ám (Isten) mégis megkönyörült rajtam, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. Sőt valósággal elárasztott az Úr kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz beszéd ez és teljes hitelt érdemel: Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse, s ezek közt az első én vagyok. De éppen ezért találtam irgalomra, hogy Jézus Krisztus rajtam, az elsőt mutassa meg minden türelmét, példaképpül azoknak, akik a jövőben hisznek benne és az örök életre jutnak.”
  - Isten túlradó nagylelkűsége irántunk: minden gyengeségem és ellentmondásosságom ellenére is kiválaszt, hogy hirdessem az evangéliumot. A hivatás új távlati nyílnak meg. Istennek szüksége van rám – sokszor kellene ismételnünk ezt a kifejezést.
  - **A hivatás nem arra épít, hogy milyen csodás képességeink vannak, hanem épp azt támogatja meg, amink van, mindenestül, hogy megtapasztaljuk Isten erejét.** A hivatás egy terv felfedezése, nem előre látható.
  - Gal 1,15: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott...” – **Isten jelenléte az életünkben kezdettől folyamatos. A hivatás a folyamatos terv felfedezése.**

A nevelő személye

- Az első kérdés, amit minden tanárnak, nevelőnek, pedagógusnak fel kell tennie, az nem az, hogy mit tehetek a fiatalokért, **hanem az, hogy ki vagyok én?**

Az életet csak az élet gyűjtja meg, ahogy a fényt csak a fény gyűjtja meg, a szabadságot a szabadság. Ha szabad, élő ember vagyok, akkor tudok a helyemen állni nevelőként.

- **Mint egy arc:**

- **Az orr.** *Bárányszagú pásztoroknak lenni*, nem bent maradni a sekrestyében. Lent lenni az emberekkel, nem fentről figyelni és onnan mondani a magunkét.
- **A fül.** Hallgatás. Nemcsak hallás. Nagy a különbség. A videóban: depresszió, vigasztalanság – megkülönböztetni, mi van a mélyben. Halld meg, amit nem mondanak ki. *Halld meg azt is, amit nem mondok.*
- **A szemek.** Jézus értelmet adott az emberek tapasztalatainak, felnyitotta a szemüket. *Segíteni látni a saját valóságukat, az evangélium valóságát.*
- **A száj.** *Belsőleg ízlelni...* (Szent Ignác). A tapasztalat, amiben megízlelik Istent – aztán elmondják. Mindkettő a száj dolga. Elmondják a történetüket.

A nevelés (educare)

- A nevelés folyamata – a szabadság, a fény, a szeretet útja, de ennél globálisabb: nyitni az életre, találkozni vele és dialógusba lépni. Az élet pedig szembejön velünk sokszor nem várt módokon (belső világ és külső világ). Úgy befogadni, ahogy van, előítéletek, előzetes várakozások stb. nélkül. Átölelni az életet. Minden egyes nap egymás után az enyém, az én történetem. Befogadhatom, átölelhetem. Komolyan vehetem.
- A nagy Nevelő (il grande Maestro): Krisztus a pásztorok pásztora. Ahogy a tanítványokat befogadta, nevelte Jézus a kudarcaikkal és sikereikkel együtt. Akik válaszoltak Krisztus hívására, jöjj és kövess engem.
- Jézus: szavakkal és csennel is tanított. Csodákkal és visszavonulással, fáradsággal és ünneppel, társasággal és magányban, határozottsággal és türelemmel. De mindig szeretetből és bizalommal. A tanítványok egyszerű emberek voltak valami náluk sokkal nagyobb mű szolgálatában.
- **Az Úr egyetlen szava, tette sem hallgatható el** (taciuto).
- **Jézus Mester, Jézus Modell, de ez még nem elég.** Benne találjuk meg az erő és a bölcsesség forrását. Jézusban teljesedik be az ember teljes embersége.
- Kultúra – diffúz, „folyékony” – meghallani a lélek legmélyebb hangjait, amelyek elaludhatnak ugyan, de sohasem halnak meg. Amikor az ember a lelke legmélyebb hangjaira hallgat – risvegliare – felébreszteni újra a legmélyebb kérdéseket. A gyökereknél pedig ott van Isten. Azért hiszünk kevésbé, mert kevésbé gondolkodunk. (Ha gondolkodnánk igazán, eljutnánk a mélybe, ahol ott van Isten.)
- Hinni Istenben és Istenben élni – nem ugyanaz.
- A fiatalok igényei, kérdései. Radikális nyugtalanság. Folyamatos seb – állandó verseny. Érezniük kell, hogy kísérik őket az ismeretlen földre. Befejezetlen szimfónia.
- A belső stabilitás nagyon fontos – nem valami rigid dolog, hanem egy folyamatos kapcsolódás a középpontunkhoz gondolatainkban, érzéseinkben, spiritualitásunkban, ez megadja a karakterünket.